kuugil öö-moad. Mejje wihu faun
ju tühi. Tõnna wõiks-ta-ju küll
ööfens minna. Minga tte peale
tõnna siis, ütles isa. Wii-da tõnna.
Aga ta-ö-ju nõdr ja jõeta, ütles ik.
tüdar. Tõse-dale ometi koa siija
anda. — Ah, mis sõhinstele põle
tarugugid taris, ütles isa. Se-ö-ju
ammu teada, et sõhinsed ulguseb
ilmalgid täis-ep soa mette. Aga
anna-dale siis nature soala leiba.
Tüdar tõi wana-mehele kannika
leiba, soola koa; wõttis siis lattorni
ja wiis-ta sauna.

Wanake oli pime latge ja lõbus.
Ta arkas juttu laukama ja ammus
tas wahel soola lewa kanninad.
Wähike unutas kõik ää ja kuulas
suu lakti, wanakse juttu. Kesg öö
jõudis jõba käde. Äkist lendis üks
walge tuu sauna akna taha, kopu-
tas noraga wasta akent ja küsis:
Mis sõlle poeg lapsele elu teel peab
olama saama, kes paergu Tagaverel
ilmale sündis. Wana-mees ütles:
Ta peab nõnda samma soola leiba
sõõma nägu ina siis sõõ. Tuu lendis

ää. Nature aa-õõraft lendis sõlle
walge tuu akna taha. Ta lõi noraga
wasta akent ja küsis: Mis sõlle poeg
lapsele olaks soab, kes paergu Tõrwe-
gulas ilmale sündis? Wana-mees
wastas: Ta sureb enne-aegist wee
surma. Tuine lendis ää. Ta ulga
aa-õõraft tuli sõlle walge tuu
akna taha ja küsis koputes: Mis
sõlle poeg lapsele olaks soab, kes
paergu Aristes ilmale sündis? —
Ta sõab sõlle kaup-mehe wäi-mehens
ja warandase pärijaks, ütles wana-mees.
Tuu lendis minema.

Mingu kea kis tüdar isale, mis-da
õõse saunas kuuln ja näind oli.
Nüüd kotgus kaup-mees küll ää,
aga mis-sa wõid parata, kahatsus
tuli liig ilja. Ehus oli-dale küll
wõeraks tulnd, aga taa-s wõta
tõda wasta mette. Se-äramis keis
see-da südamest läbi, et Aristes sündnd
poiss ta warandase pärija pidi olema.

Teised sõlle õõse sündind lapsed
said äga-üks sõllens, nägu ade wana-mees
oli de-üdlend. Esimene pidi waest
wiisi elama ja soola leiba sõõma. Teine
sai enne-aegse surma. Ta läks puu-